

TOVERITAR

This issue of the Toveritar contains The State Historical Society's... which as require an affirmed translation according to Act of Oct. 15th, 1817.

No. 44 PAINOS 10,302 Tiistaina, Marraskuun 1 p.—Tuesday, November 1st 1921—Yhdestoista Vuosik.

Kapitalistisen Järjestelmän Tunnusmerkkejä

PÄÄOMA. Nyt me näemme jo selvästi, mitä pääoma on. Se on ennen kaikkea määrätty arvo, joko rahan, koneitten, raaka-aineitten, tehdasrakennusten tai sitten valmiin tavarain muodossa. Mutta se on sellainen arvo, jolla tuotetaan uutta arvoa, lisäarvoa. Pääoma on lisäarvoa tuottava arvo. Kapitalistinen tuotanto on lisäarvon tuottamista.

Kapitalistisessa yhteiskunnassa ovat koneet ja tehdasrakennukset pääomia. Mutta ovatko koneet ja rakennukset aina pääomia? Eipä tietenkään. Jos olisi vallalla koko yhteiskunnan toverillinen tuotanto, joka tuottaisi kaikkea itseään varten, silloin eivät koneet eikä raaka-aineet olisi pääomia, sen vuoksi etteivät ne olisi välineitä, joilla ammennetaan voittoa rikkaitten kopsille. Siis koneet esimerkiksi muodostuvat pääomaksi ainoastaan silloin kun ne ovat kapitalistiluokan yksityisomaisuutta, kun ne esiintyvät palkkatyön riistämisen ehtona lisäarvon tuottamiseksi. Tässä ei ole tärkeitä arvon muoto: tämä arvo saattaa olla kulta, pyörä, rahoja tai kassa, joilla kapitalisti ostaa tuotannonvälineitä ja työvoimaa; tämä arvo saattaa esiintyä koneitten muodossa, joissa työläiset työskentelevät taikka raaka-aineena, josta he valmistavat tavaraa taikka valmistaa tavaraa, joka sittemmin myydään. Mutta kun kerran tämä arvo palvelee lisäarvon tuottamisasiana, niin on se pääomia.

Tavallisesti pääoma alituisen puistaa karvansa yltään ja pukeutuu uusiin. Tosiaankin. Tarkastellaanpa kuinka tämä puvun vaihto tapahtuu.

I. Kapitalisti ei ole vielä ostanut työvoimaa ja tuotannonvälineitä. Mutta hän on täynnä kiihkoa palkata itselleen työntekijöitä, hankkia koneita, ensiluokan raaka-aineita, kivihiiltä, jotta riittäisi työntekoon ja muuhun. Hänellä ei ole toistaiseksi hallussaan muuta kuin rahoja. Tällöin pääoma esiintyy rahapääomana.

II. Nämä rahatavarat mukanaan kapitalisti marssii (ei tietystikään itse; sitä varten on puhelin ja sähkölennätin, sadottain palvelijoita j. e. p.) markkinoille. Täällä tapahtuu tuotannonvälineitten ja työvoiman osto. Tehtaaseen kapitalisti palaa rahoitaa, mutta työläisten, koneitten, raaka- ja polttoaineen kera. Nyt nämä esineet eivät enää ole tavaraa. Ne ovat lakanneet olemasta tavaraa: niitä ei lähetetä edelleen myytäväksi. Rahat ovat muuttuneet tuotannonvälineiksi ja työvoimaksi; rahaverho on sysätty syrjään; pääoma esiintyy meille nyt teollisuuspääoman muodossa.

Tämän jälkeen aletaan työt. Koneet käyvät, pyörät pyörivät, kampeja klerretään, työläiset ja työläisnaiset hikoilevat, koneet kuluvat, raaka-aineita käytetään, työvoimaa rasitetaan. Silloin

III. kaikki tämä raaka-aine, kulutetut koneitten osat, työvoima, toiminnassaan työtä antaen, muuttuu vähin erin tavarakassiksi. Tällöin tehdastarpeitten esineellinen verho poistuu uudelleen pääomasta ja pääoma esiintyy tavarakassan muodossa. Se on pääomia sen tavaramuodossa. Mutta tässä se on tuotannon jälkeen ei ainoastaan muuttanut kuortaansa. Se on lisääntynyt vielä arvossaan, sillä tuotantoaikana siihen on kasvanut lisäarvo.

IV. Kapitalisti kuitenkin pakottaa tuottamaan tavaraa ei omaa kulutusta varten, vaan markkinoita, myyntiä varten. Se mikä on kertynyt hänen tehdasvarastoonsa, täytyy tulla myydyksi. Alussa kapitalisti lähti markkinoille ostajana. Nyt hänen täytyy lähteä myyjänä. Alussa hänellä oli hallussaan rahat ja hän halusi saada

tavaraa (tuotannonvälineitä). Nyt hänellä on hallussaan tavaraa, mutta hän haluaa saada rahaa. Kun hänen tavaransa myydään, niin pääoma tavaramuodostaan uudelleen hyppää rahalliseen muotoonsa. Mutta kapitalistin saama rahamäärä eroaa siitä määrästä, minkä hän alussa luovutti siinä, että se on koko lisäarvon määrällä suurempi.

Tähän ei pääoman kulku pysähdy. Lisääntynyt pääoma lasketaan uudelleen liikkeeseen, saa vielä suuremman määrän lisäarvoa. Tämä lisäarvo liittyy viissiltä osaltaan pääomaan ja alottaa uuden kierroksen j.n.e. Pääoma vyöryy lumipallon tavoin kauemmas ja kauemmas ja joka kierroksella

sihen tarttuu yhä suurempi määrä lisäarvoa. Se merkitsee, että kapitalistinen tuotanto kasvaa ja laajenee.

Siten pääoma imee työväenluokasta lisäarvoa ja levittäytyy kaikkialle. Sen nopean kasvun selittävät sen erikoiset ominaisuudet. Onhan erittäin luokkien harjoittamaa toisten luokkain riistoa ollut aikaisemminkin. Mutta otetaan esimerkiksi tilanherra maanorjuuden aikana taikka orjainomistaja muinaisuudessa. He istuivat maanorjien ja henkiorjien harteilla. Ja kaiken mitä nämä tuottivat, he söivät, joivat, kuluttivat joko itse tai heidän palvelusväkensä ja monilukuiset armeioivalla eläjät. Tavaratuotanto oli heikosti kehittyntä. Ei ollut mihin olisi myynyt. Jos siis tilanherra tai orjainomistaja olisivat pakottaneet orjansa tuottamaan vuoren korkuisia kasoja viljaa, lihaa, kalaa j.n.e., olisi tämä kaikki heiltä mädäntynyt. Tuotanto tällöin rajottui tilanherran ja hänen palvelusväkensä tarpeisiin. Aivan toisin on asianlaita kapitalismin vallitessa. Tällöin tuotantoa harjoitetaan ei tarpeiden tyydyttämiseksi, vaan voittoa saamiseksi. Tällöin tuotetaan tavaraa myyntiä varten, jotta voitettaisiin, kasattaisiin voittoa. Mitä enemmän sitä on, sen parempi. Tästä kapitalistiluokan mielellön kilpajuoksu voittoa tavoittelussa. Tämä jano ei tunne rajoja. Se on kapitalistisen tuotannon keskiö, tärkein liikkeellepaneva voima.

KAPITALISTINEN VALTIO. Kapitalistinen yhteiskunta perustuu, kuten olemme nähneet, työväenluokan riistoon. Kourallinen omistaja kaiken enemmistö työläisiä ei omista mitään. Kapitalistit käskvät. Työläiset tottelevat. Kapitalistit riistävät. Työläisiä riistetään. Kapitalistisen yhteiskunnan koko ydin esiintyykin tässä säälimättömässä, yhä lisääntyvässä riistamisessä.

Kapitalistinen tuotanto on toimiva pumppu lisäarvon pumppuamista varten.

Kuinka tämä pumppu saattaa säilyä toistaiseksi? Mitenkä saattavat työläiset sietää tällaista asiain-tilaa

Tähän kysymykseen on valkea äkkiä vastata. Mutta yleensä siihen on syynä kaksi seikkaa: ensinnäkin kapitalistiluokan järjestyneisyys ja voima; toiseksi se, että porvaristo useinkin hallitsee työväenluokan aivoja.

Tehokkaimpana aseena tässä asiassa on porvaristolle sen valtiojärjestö. Kaikissa kapitalistisissa maissa ei valtio ole muuta kuin isäntäin liitto. Tarkastetaan mitä maata tahansa: Englantia tai Yhdysvaltoja, Ranskaa tai Jaappaania. Ministerinä, korkeimpina virkamiehinä, kansanedustajina ovat samat kapitalistit, tilanherrat, tehtailijat, pankkiirit tai sitten heidän uskolliset, hyvin palkatut palvelijansa, jotka eivät palvele heitä pakosta vaan omantuntonsa mukaan; asianajajat, pankkien johtajat, professorit, kenraalit, arkkkipiispat ja piispat.

Näitten porvaristoon kuuluvien ihmisten liitto, joka käsittää koko maan kokonaisuudessaan ja pitää sitä kourissaan, nimitetään valtioksi. Tällä porvariston järjestöllä on päämääränään kaksi seikkaa:—tukahuttaa työläisten epäjärjestykset ja kapinat, turvata rauhallinen lisäarvon puseruttaminen työväenluokasta, edistää kapitalistisen tuotantotavan lujittumista; toisena tehtävänä—taistelu muita samantaisia järjestöjä (s.o. toisia porvarillisia valtioita) vastaan puseruttavan lisäarvon jaosta. No niin, kapitalistinen valtio on riiston turvaava isäntäin liitto. Pääoman edut ja ainoastaan pääoman edut ohjaavat tätä resvoilittua toiminnassaan.

Tällaista porvarisvaltiota kohtivastusta käsittelevää vastusta voidaan välttää seuraavaa:

JALO VANHUS

Kirj. H. M.

Vankilassa istuvi tuttu vanhus uljahiin vuosittain. Yliä harmaa "talon" nuttu, sama kuosinen vangeilla ain'.

Päänsä paljas käsiin vaipuu, hymy herttainen huulille saa. Sydämessä kumma kaipuu... aatos kaukana askartaa.

Vaikka kaltereita noita ja kivimuuria katselee... niin suuria unelmoita vangin aivoissa asunee. —

Hän aatteistansa ei luovu, myy kultaan ei kunniaan, mahtavien maireista juovu — hän totuutta puoltaa vaan.

Siksi luolassansa pysyy, "maan parhaat" häntä pelkää niin... Työnmaailma vain kysyy: —Miksi hänet kahlehdittiin?!

—Miksi vankilassa tuota jalo vanhusta pinataan? Eikö vihdoinkin oikeutta suoda—miksi syyttömät tuomitaan?

Vankilassa vanhus milloin varttaan köyryvää suoristaa, kuumiin sanoihin puhkeaa silloin, ja ääneensä huudahtaa:

—Teitä en mä tyrannit pelkää— kuolinkellokkaan kammoita, oi! Ruoskan iskut vaikka sattuu selkään eivät sieluani turmella voi...

Sosialismin aate suuri vain yhä mua lämmittää se tunne niin valtava, suuri, ettei koske kärsimys tää...

Vanhus vuoteen reunalle väipuu, siinä uskossa istahtaa: —Silloin mahtavat eessäni taipuu, köyhäin aate kun voi ma a saa.